

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8Co/384/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1308208784
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 05. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Vičková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2016:1308208784.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Vičkovej a členov senátu JUDr. Ondreja Krajča a JUDr. Moniky Holickej v právnej veci navrhovateľa: C.. P. L., V. K. Č.. XX, V., zastúpeného advokátom: JUDr. Peter Arendacký, so sídlom Čapkova 2, Bratislava, proti odporcom: 1/ Y. U., V. B. V. Č.. XX, L., zastúpenému advokátom: Mgr. Oliver Krist, so sídlom Kýčerského č. 7, Bratislava, 2/ Štrkopiesky Hrubá Borša s.r.o., so sídlom Majer - Malá Borša, Hrubá Borša, IČO: 35 938 064, zastúpenému advokátkou: JUDr. Soňa Vlhová, so sídlom Nám. M. Benku č. 5, Bratislava, 3/ VK farm, s.r.o., so sídlom Nálepka č. 7122/28, Piešťany, IČO: 43 860 583, zastúpenému advokátom: JUDr. Ján Kanaba, so sídlom ul. J. Zemana č. 3141/101, Trenčín, o určenie, že nehnuteľnosti patria do dedičstva, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Pezinok, zo dňa 07. januára 2015, č.k. 5C/1172/2008-527, jednohlasne takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku vo veci samej **p o t v r d z u j e**.
Vo výroku o trovách konania napadnutý rozsudok **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom zamietol súd prvého stupňa návrh; ktorým sa navrhovateľ domáhal určenia, že nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXX, M.. Ú.. V., vedenom na Katastrálnom úrade v Bratislave, Správa katastra F., R. P.. Č.. XXX/XX, ostatné plochy o výmere 267.672 m², parcela č. XXX, zastavané plochy a nádvoria o výmere 1.320 m², parcela č. XXX, ostatné plochy o výmere 31.008 m², na LV č. XXX, M.. Ú.. B. V., vedenom na Katastrálnom úrade v Bratislave, Správa katastra F., R. P.. Č.. XXXX/XX, orná pôda o výmere 50.000 m², na LV č. XXX, M.. Ú.. B. V., vedenom na Katastrálnom úrade v Bratislave, Správa katastra F., R. P.. Č.. XXX/X, orná pôda o výmere 870 m² a parc. č. XXX/XX, orná pôda o výmere 108 313 m², patria do dedičstva po L.. R. L., nar. XX.XX.XXXX, ktorý zomrel dňa XX.XX.XXXX, naposledy bytom B. V. XXX; a o trovách konania rozhodol tak, že "navrhovateľ je povinný zaplatiť náhradu trov konania odporcovi v I. rade, ktoré budú vyčíslené v samostatnom písomnom rozhodnutí, všetko do troch dní po právoplatnosti, navrhovateľ je povinný zaplatiť náhradu trov konania odporcovi v II. rade, ktoré budú vyčíslené v samostatnom písomnom rozhodnutí, všetko do troch dní po právoplatnosti a navrhovateľ je povinný zaplatiť náhradu trov konania odporcovi v III. rade, ktoré budú vyčíslené v samostatnom písomnom rozhodnutí, všetko do troch dní po právoplatnosti". Poukázal na skutočnosť, že v danej veci (v poradí prvým) rozsudkom zo dňa 18.11.2009, č. k. 5C/1172/2008-211, v spojení s opravným uznesením zo dňa 18.06.2012, č.k. 5C 1172/2008-407, návrh zamietol, keď dospel k záveru, že na požadovanom určení nie je daný naliehavý právny záujem. Na odvolanie navrhovateľa však Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 26.11.2010, č.k. 2Co/24/2010-244, tento rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, z dôvodu procesného pochybenia majúceho za následok odňatie možnosti konať pred súdom, keď bolo vo veci samej rozhodnuté bez toho, aby súd prvého stupňa rozhodol o návrhu navrhovateľa podľa § 92 O.s.p. Následne, po novom prejednaní veci, (v poradí druhým) rozsudkom zo dňa 14.3.2012, č.k. 5C/1172/2008- 380, návrh opätovne zamietol

s odôvodnením, že na požadovanom určení nie je daný naliehavý právny záujem v zmysle ust. § 80 písm. c/ O.s.p. Proti tomuto rozsudku podal opäť odvolanie navrhovateľ, avšak Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo dňa 20.3.2013, č. k. 2Co 342/2012-441, napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil, keď sa stotožnil so záverom súdu prvého stupňa o neexistencii naliehavého právneho záujmu navrhovateľa na požadovanom určení. Následne však, na základe ústavnej sťažnosti navrhovateľa, Ústavný súd Slovenskej republiky svojím Nálezom zo dňa 11.12.2013, sp.zn. I. ÚS 482/2013, konštatoval, že základné právo navrhovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy a čl. 36 ods. 1 Listiny a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č.k. 2Co 342/2012-441 z 20.3.2013 boli porušené a predmetný rozsudok Krajského súdu v Bratislave zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom náleze vyslovil záväzný právny názor (§ 56 ods. 6 zákona č. 38/1993 Z.z.), že nakoľko meritórne posúdenie existencie vlastníctva právneho predchodcu navrhovateľa k sporným nehnuteľnostiam môže zmeniť jeho právne postavenie, keď jedine jeho úspech v takomto konaní mu umožní uplatnenie prípadných nárokov voči subjektom, ktoré boli alebo sú stále vedené v katastri nehnuteľností ako vlastníci spornej nehnuteľnosti, pričom opačný záver by znamenal denegatio iustitiae v prípadoch, ak po smrti poručiťelov došlo k právnym úkonom, ktorých predmetom je nakladanie s majetkom, ktorý patril poručiťelovi ku dňu jeho smrti, a preto je potrebné posúdiť podaný návrh z hľadiska jeho vecnej dôvodnosti. Krajský súd v Bratislave následne uznesením zo dňa 30.05.2014, č. k. 2Co/204/2014-485, rozsudok prvostupňového súdu zo dňa 14.3.2014, č.k. 5C 1172/2008-380, zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie s tým, že je potrebné v intenciách záväzného právneho názoru Ústavného súdu SR opätovne vec prejednať, meritórne posúdiť dôvodnosť podaného návrhu a opätovne rozhodnúť vo veci samej, vychádzajúc z toho, že na požadovanom určení je daný naliehavý právny záujem. Pre účely posúdenia vecnej opodstatnenosti podaného návrhu vychádzal súd prvého stupňa zo zistenia, že právny predchodca navrhovateľa L.. R. L. ako predávajúci a odporca 1/ ako kupujúci uzavreli dňa 15.12.1998 kúpnu zmluvu, na základe ktorej bol povolený vklad vlastníctva odporcu 1/ do katastra nehnuteľností pod č. X.-XXX/XX, ohľadne nehnuteľností evidovaných v čase uzatvárania zmluvy na OÚ-odbore katastrálnom v F. na LV č. XXX, P. Č.. XXX-orná pôda vo výmere 25.312m², parc.č. XXX - orná pôda vo výmere 180 m² a parc. č. XXX - orná pôda vo výmere 433.691 m², pričom predávajúci L.. R. L. kupujúcemu Y. U. nehnuteľnosti predal za dohodnutú kúpnu cenu 3.673.464,- Sk, vyplatenú tak, že polovica kúpnej ceny vo výške 1.838.232,- Sk bola vyplatená v plnej výške v hotovosti pri podpise kúpnej zmluvy a druhá polovica mala byť vyplatená najneskôr do 30.09.1999. Zmluva tiež v čl. III uvádza, že cena prevádzaných nehnuteľností v zmysle určenia BPEJ OÚ odbor pozemkový poľnohospodárstva a lesného hospodárstva v Senci zo dňa 05.01.1999 bola stanovená na 5.129.958,80 Sk. Poukázal na to, že oproti zmluve, ktorá bola prečiarknutá a následne v ktorej sa nachádza nápis "zmluva bola prepracovaná", sa zavkladovaná zmluva líši len tým, že v prečiarknutej zmluve absentovalo označenie štátneho občianstva účastníkov a stanovenie ceny prevádzaných nehnuteľností podľa BPEJ, keď ostatný obsah textu zmlúv zostal totožný. Z plnomocenstva zo dňa 23.02.1998, podpísaného L.. R. L. R. Y. U. zistil, že obaja účastníci kúpnej zmluvy zo dňa 15.12.1998 evidovanej na OÚ - odbore katastrálnom v Senci pod č.k. X. XXX/XX, splnomocnili L.. X. X. na zastupovanie vo všetkých právnych úkonoch týkajúcich sa tejto zmluvy, na podanie zmluvy, prevzatie zmluvy a vzdanie sa opravného prostriedku voči rozhodnutiu o vklade vlastníckeho práva vydaného vo veci uvedeného čísla kúpno-predajnej zmluvy. Poukázal na skutočnosť, že z návrhu na vklad vlastníckeho práva zo dňa 15.12.1998, doručeného Okresnému úradu, odboru katastrálnemu v Senci dňa 26.01.1999, evidovaného pod X.-XXX/XX, podpísaného oboma účastníkmi kúpnej zmluvy; L.. R. L. R. Y. U.; vyplýva, že účastníci zmluvy navrhli, aby OÚ-odbor katastrálny v F. rozhodol o vklade vlastníckeho práva odporcu 1/ k predmetným nehnuteľnostiam do katastra nehnuteľností. Ďalej mal preukázané, že na základe návrhu na vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností, doručeného Katastrálnemu úradu v Bratislave, Správe katastra F. dňa 8.8.2005, evidovaného pod č. X.-XXXX/XX, ktorého prílohou bola kúpna zmluva medzi predávajúcim Y.R. U. a kupujúcim Sky Group Slovakia, s.r.o., bol povolený vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností v prospech kupujúceho k nehnuteľnostiam k. ú. B. V., obec B. V., D. F., P. Č.. XXX/X, druh pozemku orná pôda, parcela registra C, vo výmere 31.7672 m², vedenom na LV č. XXX, M.. Ú.. B. V., D. B. V., okres F., parc. č. XXX, druh pozemku zastavaná plocha a nádvorie, parcela registra C vo výmere 1.320 m², vedenom na LV č. XXX, M.. Ú.. B. V., obec B. V., D. F., P. Č.. XXX vo výmere 31.008 m², druh pozemku orná pôda, parcela registra C, vedenom na LV č. XXX. Na základe návrhu na vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností doručeného Správe katastra dňa 14.7.2007 evidovaného pod č. X. XXXX/XX, ktorého prílohou bola kúpna zmluva medzi predávajúcim Sky Group Slovakia s.r.o. a kupujúcim Štrkopiesky Hrubá Borša, s.r.o., IČO 35 938 064, Majer- Malá Borša, 925 23 Hrubá Borša, bol povolený vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností

pre kupujúceho odporcu 2/, k nehnuteľnostiam parc. registra C č. XXX/XX, druh pozemku: orná pôda o výmere 267.672 m², parc. registra C č. XXX: druh pozemku: zastavané plochy a nádvoria o výmere 1.320 m², parc. registra C č. XXX, druh pozemku: orná pôda o výmere 31.008 m². Takto zistený skutkový stav po právnej stránke posúdil podľa ust. § 80 písm. c) O.s.p., § 34, § 35 ods. 1, 2, 3, § 37 ods. 1, 2, 3, § 39, § 46, § 460 Občianskeho zákonníka, a dospel k záveru, že návrh nie je dôvodný, nakoľko poručiteľ L.. R. L. platne uzavretou kúpnu zmluvou previedol predmetné nehnuteľnosti na odporcu 1/, a následne boli platne prevedené i na odporcov 2/ a 3/. Vo vzťahu k otázke existencie naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení poukázal na záväzný právny názor Ústavného súdu SR vyslovený v jeho náleze zo dňa 11.12.2013, sp. zn. I.ÚS 482/2013, v ktorého vyplýva, že podaný návrh na určenie, že nehnuteľnosti patria do dedičstva po poručiteľovi L.. R. L., je nevyhnutným krokom v rade procesných úkonov potrebných na uplatnenie navrhovateľom tvrdeného nároku, kedy vynechanie ktoréhokoľvek z daných konaní by spôsobilo neúspech navrhovateľa v konaní o určení vlastníctva, a preto má v danej veci navrhovateľ naliehavý právny záujem na určení, akého sa domáha podaným návrhom. Konštatoval, že pre účely meritórneho posúdenia vecnej opodstatnenosti podaného návrhu bolo ako predbežnú otázku potrebné v prvom rade posúdiť platnosť kúpnej zmluvy zo dňa 15.12.1998, ktorú uzavreli L.. R. L. ako predávajúci a Y. U. ako kupujúci, ktorej absolútnu neplatnosť navrhovateľ v konaní namieta najmä z dôvodu, že nejde o originál kúpnej zmluvy podpísanej jej účastníkmi dňa 15.12.1998, keďže týmto nemohlo byť známe, aký obsah bude mať list Okresného úradu v Senci zo dňa 5.1.1999 ohľadne zaradenia predávaných pozemkov do BPEJ, nakoľko pôvodná prvá strana kúpnej zmluvy bola vymenená a nahradená novou stranou, a preto nejde o kúpnu zmluvu, ktorá by bola na jednej listine a nevyjadruje vôľu účastníkov zmluvy, pričom jej obsah nie je zhodný s obsahom kúpnej zmluvy, ktorú podpísali L.. R. L. R. Y. U. dňa 15.12.1998. Poukázal na to, že sloboda vôle vychádza z podmienok utvárania vôle konajúceho subjektu, a ak tieto podmienky nepôsobia rušivo, násilne na mechanizmus vzniku vôle, neobmedzujú konajúceho vo výbere primeraných možností pri prejave vôle, možno konštatovať, že vôľa je slobodná. Vážnosť vôle súvisí s tým, že sa zdanlivo prejavuje vôľa, ktorá v skutočnosti neexistuje. Zrozumiteľnosť právneho úkonu značí, že adresát je objektívne schopný pochopiť výrazové prostriedky na vyjadrenie právneho úkonu a napokon určitý je vtedy, keď nie je vnútorne rozporný jeho obsah alebo keď prípadný rozpor možno odstrániť výkladom. Chyby v písaní a v počítaní nevyvolávajú neplatnosť právneho úkonu. V nadväznosti na uvedené právne závery konštatoval, že v konaní bolo jednoznačne preukázané, že právny úkon vo forme spornej kúpnej zmluvy bol L.. R. L. urobený v súlade so zákonom, slobodne, vážne, zrozumiteľne a určite, pričom nakoľko L.. R. L. bol renomovaný právnik, teda osoba znalá práva, nemožno pochybovať o tom, že takýto úkon urobiť chcel. Zdôraznil, že ustanovenie § 39 Občianskeho zákonníka taxatívne vymedzuje prípady, kedy je právny úkon absolútne neplatný, pričom uvedený výpočet nemožno žiadnym spôsobom výkladom rozširovať, t.j. absolútne neplatným môže byť len právny úkon, ktorý svojím obsahom (teda nie formou) alebo účelom odporuje zákonu, ako aj taký právny úkon, ktorý zákon obchádza alebo ktorý sa prieči dobrým mravom. Právny úkon je svojím obsahom v rozpore so zákonom vtedy, ak práva a povinnosti, ktoré tvoria jeho obsah, nie sú v súlade s právnou normou kogentnej povahy, teda s právnymi predpismi, ktoré obmedzujú zmluvnú voľnosť účastníkov. Svojím účelom bude právny úkon v rozpore so zákonom za predpokladu, že zákon právny úkon dovoľuje len za určitým presne stanoveným účelom, avšak daný právny úkon sleduje úplne iný cieľ. Napokon, právny úkon svojím obsahom alebo účelom obchádza zákon vtedy, ak síce nie je v priamom rozpore so zákonom, ale v jeho dôsledkoch vedie k tomu, že právny predpis nie je dodržaný (vid. napr. R 23/2014). Za dobré mravy je potrebné považovať súhrn spoločenských, kultúrnych a mravných noriem, ktoré v historickom vývoji osvedčujú istú nemennosť, sú zdieľané rozhodujúcou časťou spoločnosti a majú povahu noriem základných. Poukázal na skutočnosť, že navrhovateľ netvrdil; a vykonaným dokazovaním neboli zistené; žiadne skutočnosti, ktoré by mohli mať za následok absolútnu neplatnosť predmetnej kúpnej zmluvy, keď táto spĺňa všetky formálne i obsahové náležitosti kúpnej zmluvy, zmluvná voľnosť predávajúceho nebola ničím obmedzená, práva a povinnosti, vyplývajúce účastníkom z predmetnej kúpnej zmluvy neporušujú žiaden právny predpis kogentnej povahy, a táto zmluva nie je v rozpore so zákonom ani svojím účelom a nie je ani zastretým právnym úkonom, ktorý by vo svojich dôsledkoch viedol k nedodržaniu zákona. V súvislosti s otázkou súladu danej kúpnej zmluvy s dobrými mravmi poukázal na skutočnosť, že ani navrhovateľ nepopiera vôľu L.. R. L. predáť v zmluve špecifikované nehnuteľnosti odporcovi 1/ Y.R. U., ani vôľu odporcu 1/ tieto nehnuteľnosti od L.. R. L. kúpiť a vôľu oboch účastníkov previesť vlastníctvo k nim za kúpnu cenu vo výške 3.673.464,- Sk, ktoré podstatné náležitosti sú zhodné v zavkladovanej, ako aj v "pôvodnej" kúpnej zmluve, t.j. v jej verzii pred "prepracovaním". Navrhovateľ tiež nepopiera tvrdenie odporcu 1/, že k doplneniu zmluvy došlo v priestoroch Správy katastra v F., za osobnej účasti účastníkov zmluvy, a to odporcu 1/ a nebohého R. L. a pracovníčky Správy katastra F.. V tejto súvislosti opätovne zdôraznil,

že "prepracovaním" kúpnej zmluvy sa nijakým spôsobom nemenili práva a povinnosti jej účastníkov, keď boli doplnené iba údaje o štátnom občianstve účastníkov a údaje ohľadne zaradenia predávaných pozemkov do BPEJ, ktoré však nemali žiaden vplyv na vzájomné práva a povinnosti účastníkov kúpnej zmluvy, nakoľko uvedenie BPEJ si vyžadovala vtedajšia právna úprava len na účely daňové a toto bolo určené Okresným úradom, odborom pozemkovým, poľnohospodárstva a lesného hospodárstva v F., teda vôľa účastníkov na jeho určenie nemala žiaden vplyv. Za daného stavu nepovažoval danú kúpnu zmluvu za absolútne neplatnú pre rozpor s dobrými mravmi, keďže jej obsah sa nezmenil a nebol tvrdý ani preukázaný zlý úmysel niektorého z účastníkov takto zmenenej zmluvy. Zdôraznil tiež, že v súlade s aktuálnou judikatúrou (Nález Ústavného súdu ČR vo veci I. ÚS 625/03 a Ústavného súdu SR zo dňa 3.7.2008, sp. zn. I ÚS 242/07) je; s cieľom zabezpečenia ústavne konformného výkladu; v rozpore s princípmi právneho štátu podľa článku 1 Ústavy a ústavne nekonformná taká prax, kedy všeobecné súdy preferujú výklad vedúci k neplatnosti zmluvy pred výkladom, ktorý neplatnosť zmluvy nezakladá, a v prípade sporu potrebné uprednostniť výklad v prospech platnosti zmlúv, teda ak výklad zmluvy vedie z pohľadu strán touto zmluvou viazaných k absurdným výsledkom, treba sa mu vyhnúť inou aplikáciou príslušného ustanovenia právneho predpisu. V súlade s uvedeným považoval predmetnú kúpnu zmluvu za platnú, keďže takýto výklad lepšie zohľadňuje povahu súkromného práva a zmluvnú autonómiu, a posúdenie formálneho pochybenia nemajúceho dopad na skutočné práva a povinnosti zmluvných strán ako konania v rozpore s dobrými mravmi by viedlo k prehnane formalistickému výkladu a absurdným záverom, a to napriek tomu, že dobré mravy boli ako neprávny inštitút včlenené do právneho poriadku práve za účelom zmiernenia tvrdosti zákona. Vo vzťahu k otázke technickej jednoty predmetnej kúpnej zmluvy mal na zreteli právne závery vyplývajúce z judikatúry (napr. rozsudku NS SR zo dňa 18.1.2011 sp. zn. 3 Sžo 64/2010 a stanoviska Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. Cpj 33/01 zo dňa 03.10.2001, uverejneného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod číslom 69/2001), z ktorej vyplýva, že zmluva o prevode nehnuteľnosti musí byť uzavretá v písomnej forme, pričom prejavy vôle účastníkov, vrátane ich podpisov, musia byť na tej istej listine (§ 46 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka); pokiaľ takúto zmluvu, vrátane jej nedielnych príloh, tvorí viac ako jeden list, musia byť všetky tieto jednotlivé hárky pevne spojené (zošité) tak, aby tvorili technickú jednotu listiny, a to už pred jej podpísaním, avšak zdôraznil, že technickú jednotu zmluvy o prevode nehnuteľnosti; ako právneho úkonu uzavretého podľa Občianskeho zákonníka; nemožno hodnotiť ako podmienku platnosti zmluvy, ale ako nedostatok, na odstránenie ktorého musí byť účastník správneho konania vyzvaný príslušným orgánom katastra, keď ide len o správou katastra vyžadovanú formu predkladania návrhov na vklad a ich príloh do katastra nehnuteľností. (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky R 3 Sž-o-KS 55/2006). S poukazom na uvedené konštatoval, že ak aj došlo k porušeniu technickej jednoty predmetnej kúpnej zmluvy, takéto konanie nezakladalo jej neplatnosť, ale iba povinnosť správneho orgánu vyzvať účastníkov na odstránenie väd návrhu na vklad, pričom či k takejto výzve zo strany Okresného úradu, katastrálneho odboru aj reálne došlo alebo nie, je pre posúdenie absolútnej neplatnosti kúpnej zmluvy bez významu. V tejto súvislosti tiež poukázal na to, že ak by protiprávnosť kúpnej zmluvy spočívala v porušení technickej jednoty zmluvy spôsobom ako v prejednávanej veci mala mať za následok jej absolútnu neplatnosť; ako to tvrdí navrhovateľ; odstránenie väd zmluvy by nebolo možné, a preto ani výzva na odstránenie väd účastníkmi podľa Katastrálneho zákona by nemala žiadne opodstatnenie. Keďže však správny orgán má povinnosť vyzvať účastníkov na odstránenie väd podania, je zrejmé, že s narušením technickej jednoty kúpnej zmluvy zákon výslovne počítá, a preto takýto postup bez ďalšieho absolútnu neplatnosť zmluvy nespôsobuje. Za neopodstatnené považoval námietky navrhovateľa, že plnomocnenstvo pre L.. X. X. zo dňa 23.2.1998 nepodpisoval L.. R. L., keďže návrh na vklad do katastra nehnuteľností nepodpisoval L.. X., ale samotní účastníci a žiadna ďalšia spojitosť s tvrdou absolútnou neplatnosťou predmetnej zmluvy v danej veci zistená nebola. V tejto súvislosti ako nedôvodný zamietol i návrh navrhovateľa, ktorým žiadal vo veci vykonať znalecké dokazovanie a vypočuť ako svedka L.. X., za účelom preukázania, že L.. L. nepodpísal plnomocnenie pre L.. X., keďže v konaní vedenom na Okresnom súde Pezinok vo veci sp. zn. 8C/363/2010 takéto znalecké dokazovanie nebolo možné vykonať a L.. X.T. v konaní už bol vypočutý. Konštatoval preto, že predmetná kúpna zmluva obsahovala všetky podstatné náležitosti, ktoré neboli zmenené ani doplnené, bola dodržaná jej písomná forma, pričom podpisy na zmluve sú na jednej listine a boli riadne notársky overené, a nakoľko vôľa účastníkov kúpnej zmluvy bola preukázaná aj výpoveďami svedkov, kúpna zmluva zo dňa 16.12.1998 uzatvorená medzi L.. R. L. a odporcom 1/ nie je absolútne neplatným právnym úkonom, a preto v návrhu špecifikované nehnuteľnosti nepatria do dedičstva po L.. R. L.. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil bez ďalšieho len konštatovaním, že o náhrade trov konania rozhodne samostatným uznesením.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ domáhajúc sa jeho zmeny tak, aby bolo jeho návrhu v celom rozsahu vyhovené, alternatívne jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie dôvodiac tým, že skutkové zistenia súdu prvého stupňa nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní a napadnuté rozhodnutie odporuje zákonu, keď prvostupňový súd vychádza z nesprávnych právnych záverov, založených na účelovo prispôsobených rozhodnutiach súdov týkajúcich sa danej veci. Namietal, že súd prvého stupňa sa pri posudzovaní platnosti kúpnej zmluvy neriadil príslušnými ustanoveniami Občianskeho zákonníka, keď z ustanovenia § 46 ods. 2 Občianskeho zákonníka je zrejmé, že technická jednota listiny nie je žiadnou technickou požiadavkou, či zbytočným formalizmom, ale nevyhnutným právnym nástrojom zabezpečenia právnej istoty, pričom nakoľko písomný právny úkon sa stáva prejavom vôle okamihom podpisu, je absolútne neplatný, ak nespĺňa zákonné náležitosti v uvedenom okamihu.

V súvislosti s argumentáciou prvostupňového súdu rozhodnutím Najvyššieho súdu SR vo veci sp. zn. 3 Sžo 64/2011, vyslovil názor, že súd prvého stupňa sa v tomto prípade nechal uniesť ojedinelým rozhodnutím, keď zo stanoviska kolégia Najvyššieho súdu SR, sp. zn. Cpj 33/01, ako aj z jeho publikovaného rozhodnutia č. 32/2008, vyplýva, že otázka pevného spojenia listín tvoriacich zmluvu (tak aby vytvorili jednotnú listinu) je vždy otázkou platnosti zmluvy. Za nenáležitú a irelevantnú považoval tiež argumentáciu súdu prvého stupňa rozhodnutiami Ústavného súdu SR i Ústavného súdu ČR, ktoré konštatujú iba toľko, že ak text právneho úkonu možno vyložiť rôzne, má prednosť výklad znamenajúci platnosť právneho úkonu. Nestotožnil sa preto s jeho názorom, že prepracovaním kúpnej zmluvy v danom prípade nedošlo k zmene práv a povinností účastníkov, a táto zmena nezakladá ani rozpor s dobrými mravmi. Zdôraznil, že údaje o hodnote BPEJ mali priamy dopad na vôľu účastníkov, pretože stanovovali minimálnu hodnotu predávaných nehnuteľností, pričom v danom prípade bola cena dohodnutá v nižšej výške, ako bola hodnota nehnuteľností podľa BPEJ, a preto ak do zmluvy tento údaj doplnil jednostranne kupujúci tak, že sa o tom predávajúci nedozvedel, celkom zrejme nešlo o konanie v súlade s dobrými mravmi. Poukázal na to, že pôvodná zmluva, ktorá bola podpísaná a ktorej listiny boli navzájom spojené, bola následne po jej podpise rozdelená na jednotlivé listy (z ktorých žiaden samostatne neobsahoval všetky podstatné náležitosti zmluvy), jeden z listov bol nahradený iným listom a takto novovytvorená zmluva bola následne opätovne spojená, avšak už nebola opätovne podpísaná, a preto prestal daný právny úkon spĺňať základnú formálnu podmienku svojej platnosti - jednotnosť listiny, a preto zanikol. Po zániku právneho úkonu síce bola k časti obsahujúcej podpisy pripojená iná listina, a to formálne takým spôsobom, že vznikla technická jednota uvedených listín, avšak napriek tomu nevznikol nový právny úkon, nakoľko predmetné listy netvorili technicky jednotnú listinu pred podpisom, resp. naopak, po spojení listov do technicky jednej listiny nebola táto listina nikdy podpísaná. Na základe novej technicky jednotnej listiny, ktorá ale nebola nikdy po spojení podpísaná a teda nepredstavovala formálne vyjadrenie právneho úkonu (a teda nešlo o právne významný prejav vôle), bolo následne zavkladované vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam v prospech odporcu 1/, ktorý ich na základe ďalších prevodných zmlúv (neplatných v zmysle zásady, že nikto nemôže na iného previesť viac práv, ako má sám) čiastočne previedol na odporcov 2/ a 3/. Na základe uvedených skutočností preto podľa navrhovateľa nepochybne po technickom rozdelení podpísanej kúpnej zmluvy došlo k jej zániku a opätovne nedošlo k jej uzavretiu, čo má za následok chýbajúci "titulus" pre prevod vlastníckeho práva, bez ktorého bez ohľadu na rozhodnutie správy katastra k prevodu vlastníckeho práva nemôže dôjsť. Preto, keď pôvodná zmluva netvorila v čase podpisu jednotnú listinu, ako to vyžaduje § 46 ods. 2 druhá veta OZ, a preto predmetné nehnuteľnosti poručený platne nepreviedol na odporcu 1/, a patria do dedičstva po ňom. V súvislosti s otázkou dobrých mravov zdôraznil, že odporca 1/ (resp. jeho právny zástupca L.. X.) uviedol správu katastra do omylu predložením dokumentu, ktorý v znení, v akom bol predložený, nebol podpísaný, a ktorý tak objektívne nemohol byť zmluvou, a teda ani prejavom vôle účastníkov tejto zmluvy. V súvislosti s otázkou prípadnej dobromyseľnosti neskorších nadobúdateľov predmetných nehnuteľností, t.j. odporcov 2/ a 3/, poukázal na to, že aj Ústavný súd SR sa opakovane prihlásil k potrebe dodržiavať a uplatňovať základnú zásadu súkromného práva, že nikto nemôže na iného previesť viac práv, ako má sám (I. ÚS 50/2010).

Odporca 1/ vo vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa uviedol, že hoci súd prvého stupňa správne podaný návrh v celom rozsahu ako nedôvodný zamietol, postupom prvostupňového súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, keďže bola nesprávne posúdená otázka existencie naliehavého právneho záujmu v zmysle ust. § 80 písm. c/ O.s.p., ktorý v prejednávanej veci nie je daný. Poukázal na skutočnosť, že do aktív dedičstva po poručenovi L.. R. L. boli zahrnuté predmetné nehnuteľnosti a zároveň i pohľadávka z ich predaja na základe danej kúpnej zmluvy vo výške 1.838,262,- Sk, a preto, keď právoplatným dedičským rozhodnutím bolo deklarované, že poručený bol ku dňu smrti vlastníkom pohľadávky na zaplatenie kúpnej ceny za predmetné nehnuteľnosti, nemožno zároveň určiť, že bol

v čase smrti ich vlastníkom, keďže tieto dve práva sa vzájomne vylučujú. So zreteľom na uvedené navrhol napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdiť a priznať mu náhradu trov odvolacieho konania.

Odporca 2/ vo vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa žiadal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdiť. Nestotožnil sa s argumentáciou navrhovateľa v podanom odvolaní, a zdôraznil, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je v súlade s ustálenou judikatúrou všeobecných súdov na Slovensku (rozhodnutia Najvyššieho súdu SR vo veciach sp. zn. 3SŽ-o-KS 55/2006, 3Sžo 64/2010, 8Sžo 431/2009, 6Cdo 64/2011, ako i na Nález Ústavného súdu SR zo dňa 28.4.2015 sp. zn. IV ÚS 15/2014). Zdôraznil, že platnosť každého právneho úkonu; teda i predmetnej kúpnej zmluvy; je potrebné posudzovať podľa okolností, ktoré tu boli v čase jeho vzniku, a preto, keď v čase uzavretia spornej kúpnej zmluvy, zákon nevyžadoval žiadne ďalšie náležitosti, a výslovne neupravoval ani spôsob, akým má byť technická jednota viacerych listov písomne uzavretej zmluvy dosiahnutá, nemôže mať ani jej nedodržanie za následok absolútnu neplatnosť. Dôvodil, že pevné spojenie jednotlivých listov zmluvy, vyplývajúce z ust. § 46 ods. 2 Občianskeho zákonníka, smeruje predovšetkým k spojeniu obsahovému, a táto požiadavka nie je preto dôvodom neplatnosti zmluvy, avšak iba podmienkou vyhovenia návrhu na vklad vlastníctva v katastrálnom konaní. Nestotožnil sa ani s argumentáciou navrhovateľa, ktorý v odvolaní namietal neplatnosť predmetnej kúpnej zmluvy pre rozpor s dobrými mravmi spôsobený pridaním údajov o BPEJ, nakoľko táto zmluva spĺňala všetky zákonom stanovené obsahové náležitosti, medzi ktoré uvedený údaj nepatrí. Za nepochopiteľné označil tvrdenie navrhovateľa, že L. R. L. nemal vedomosť o cene prevádzaných nehnuteľností, na ktorú údaj o BPEJ nemá žiaden vplyv, keďže ak by s kúpnu cenou nebol súhlasil, bola by táto dohodnutá v inej výške, prípadne by vôbec nedošlo k uzavretiu kúpnej zmluvy. V tejto súvislosti tiež zdôraznil, že L. R. L. za života nikdy platnosť kúpnej zmluvy nenapadol, a preto tvrdenia navrhovateľa o zmene jeho vôle označil za ničím nepodložené špekulácie.

Odporca 3/ vo vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa žiadal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdiť a priznať mu náhradu trov odvolacieho konania, nakoľko súd prvého stupňa vo veci rozhodol v súlade so zákonom a ustálenou súdnou praxou, pričom dôvody uvádzané navrhovateľom; navyše, za stavu, keď L. R. L. riadne prevzal uhradenú kúpnu cenu za prevádzané nehnuteľnosti; nemôžu zakladať absolútnu neplatnosť predmetnej kúpnej zmluvy, a preto dané nehnuteľnosti nepatria do dedičstva po L. R. L..

Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu a v medziach dôvodov odvolania, ktorými je viazaný (§ 212 ods.1 O.s.p.) spolu so závislým výrokom o trovách konania, bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods.2 O.s.p. v spojení s § 156 ods. 3 O.s.p.) a dospel k záveru, že rozsudok prvostupňového súdu je vo veci samej vecne správny, avšak vo výroku o trovách konania je ho potrebné zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

V preskúmanej veci venoval súd prvého stupňa všetkým otázkam relevantným pre posúdenie dôvodnosti podaného návrhu vo veci samej náležitú pozornosť, na ich posúdenie vykonal všetko potrebné dokazovanie (§ 120 ods. 1,4 O.s.p.), zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania v súlade s § 132 O.s.p. dospel k správnym skutkovým záverom, a na ich základe následne vyvodil aj správny právny záver, keď na vec aplikoval zodpovedajúce ustanovenia § 34, § 35 ods. 1, 2, 3, § 37 ods. 1, 2, 3, § 39, § 46, § 460 Občianskeho zákonníka, ktoré aj správne vyložil a svoje závery vedúce k zamietnutiu návrhu navrhovateľa aj náležite v súlade s § 157 ods. 2 O.s.p. odôvodnil, pričom sa riadne vypořiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami podstatnými pre právne posúdenie veci, ako aj so všetkými relevantnými argumentmi sporových strán a dôsledne posúdil opodstatnenosť všetkých právne a skutkovo relevantných námietok účastníkov súvisiacich s predmetom konania. Vzhľadom na doterajší priebeh konania je tiež potrebné zdôrazniť, že rozhodnutie prvostupňového súdu je v súlade so všetkými záväznými právnymi názormi odvolacieho súdu i Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorý sa k otázke existencie naliehavého právneho záujmu v danej veci na požadovanom určení; záväzne pre súdy v ďalšom priebehu konania; vyjadril vo svojom náleze zo dňa 11.12.2013, sp.zn. I.ÚS 482/2013, v intenciách ktorého je v preskúmanej veci na požadovanom určení daný naliehavý právny záujem v zmysle ust. § 80 písm. c/ O.s.p.

Navrhovateľ vo svojom odvolaní v zásade už len zopakoval svoje námietky a argumenty prednesené v doterajšom priebehu konania a pred súdom prvého stupňa, ktorý sa v odôvodnení svojho rozhodnutia dostatočne vypořiadal s tým, prečo ich považoval za neopodstatnené, a v dostatočnom rozsahu poukázal na všetky podstatné skutočnosti vyplývajúce z vykonaného dokazovania objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia, a preto jeho rozhodnutie možno považovať v tomto ohľade za presvedčivé. So zreteľom na uvedené, odvolací súd považuje skutkové a právne závery súdu prvého stupňa týkajúce sa dôvodov absencie skutočností, ktoré by mohli mať za následok neplatnosť kúpnej

zmluvy uzavretej medzi právnym predchodcom navrhovateľa L.. R. L. ako predávajúcim a odporcom 1/ ako kupujúcim a v nadväznosti na to i skutočnosti, či predmetné nehnuteľnosti patria do dedičstva po poručiteľovi L.. R. L., za správne a v celom rozsahu sa preto stotožňuje s dôvodmi uvedenými v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, ktoré viedli súd prvého stupňa k tomuto záveru, tieto si osvojuje v celom rozsahu a v podrobnostiach na ne odkazuje.

Obsah odvolania navrhovateľa nie je spôsobilý spochybniť správnosť záverov rozsudku súdu prvého stupňa, na ktorých založil svoje rozhodnutie, z hľadiska ním uplatňovaných odvolacích dôvodov podľa § 205 ods. 2 písm. d/, f/ O.s.p., keď ani v odvolacom konaní neboli zistené také nové rozhodujúce skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by mali za následok zmenu skutkového stavu oproti tomu, ako bol ustálený súdom prvého stupňa, z ktorého potom vychádzalo aj jeho právne posúdenie veci.

V odvolacom konaní nevyšlo najavo, že by konanie, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého rozhodnutia, trpelo takou vadou, ktorá by mala za následok vecnú nesprávnosť rozhodnutia (§ 212 ods. 3 O.s.p.).

So zreteľom na uvedené sa odvolací súd s odôvodnením súdu prvého stupňa v celom rozsahu stotožňuje s tým, že považuje za potrebné ho doplniť - na zdôraznenie jeho správnosti, o dôvody poukazujúce na niektoré právne významné aspekty prípadu z hľadiska odvolacích námietok navrhovateľa.

Súd prvého stupňa správne založil svoj právny záver o platnosti spornej kúpnej zmluvy uzavretej medzi L.. R. L.U. a odporcom 1/ na zisteniach, ktoré majú dostatočný podklad vo výsledkoch vykonaného dokazovania, na základe ktorých možno jednoznačne konštatovať, že neboli zistené žiadne skutočnosti, ktoré by mohli mať za následok jej neplatnosť; a tak ani neplatnosť následných právnych úkonov, na základe ktorých nadobudli vlastníctvo predmetných nehnuteľností odporcovia 2/ a 3/, a preto je správny i záver, že dané nehnuteľnosti nepatria do dedičstva po právnom predchodcovi navrhovateľa L.. R. L.. Za takúto skutočnosť nemožno; za okolností zistených v danej veci; považovať ani spôsob doplnenia obsahu kúpnej zmluvy o údaje o štátnom občianstve L.. L. a o BPEJ prevádzaných nehnuteľností, keď doplnené údaje nepatria medzi podstatné obsahové náležitosti kúpnej zmluvy o prevode vlastníctva nehnuteľnosti; a navyše sú objektívne dané - nezávisle od vôle zmluvných strán, ktoré sa na nich nemôžu dohodnúť; avšak sú iba podmienkou pre povolenie vkladu vlastníctva v prospech kupujúceho v katastrálnom konaní. Je potrebné stotožniť sa so závermi prvostupňového súdu, ktorý; v súlade s ustálenou judikatúrou; vychádzal z toho, že ak aj došlo k (dodatočnému) porušeniu technickej jednoty predmetnej kúpnej zmluvy, takéto konanie nezakladalo jej neplatnosť, keď doplnenie obsahu zmluvy tak, aby vyhovoval všetkým zákonným požiadavkám kladeným na obsah zmluvy pre účely povolenia vkladu vlastníctva na nadobúdateľa nehnuteľnosti podľa Katastrálneho zákona, avšak bez toho, že by sa zmenili práva a povinnosti zmluvných strán, je z hľadiska posúdenia absolútnej neplatnosti kúpnej zmluvy v zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka bez právneho významu. V tejto súvislosti je tiež potrebné zdôrazniť, že kúpna zmluva o prevode nehnuteľnosti sa stáva účinnou už jej uzavretím, ktorým okamihom vzniká medzi kupujúcim a predávajúcim záväzkový právny vzťah (hoci vecnoprávne účinky prevodu vlastníctva nastanú až vkladom do katastra nehnuteľností), a preto, keď navrhovateľ v konaní nepreukázal ním tvrdený rozpor medzi vôľou predávajúceho L.. R. L. smerujúcou k uzavretiu predmetnej kúpnej zmluvy, a to vo vzťahu k jej pôvodnému, avšak ani doplnenému zneniu, pričom od jej uzavretia dňa 15.12.1998, resp. doplnenia dňa 16.12.1998, až do jeho úmrtia dňa 25.10.2000, poručiteľ (predávajúci) neplatnosť predmetnej kúpnej zmluvy nenapadol ani nevykonal žiadne úkony smerujúce k jej zrušeniu, či zániku s poukazom na dôvody uvádzané navrhovateľom, tvrdenie navrhovateľa o vadách vo vôli predávajúceho pri uzavretí danej kúpnej zmluvy nemá žiadne opodstatnenie.

Pokiaľ navrhovateľ v podanom odvolaní namietal, že prvostupňový súd v danej veci nenáležite a účelovo argumentoval rozhodnutiami Ústavného súdu SR i Ústavného súdu ČR, odvolací sa s jeho námietkou nestotožňuje. Súd prvého stupňa v tejto súvislosti postupoval správne, keď nepovažoval za relevantné rozhodnutia uvádzané navrhovateľom (najmä už prekonané stanovisko Občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu sp. zn. Cpj 33/01 dňa 3. októbra 2001) a vychádzal z Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 28.04.2014, sp. zn. IV. ÚS 15/2014, uznesenia Najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 93/2009 z 28. júla 2010, ako aj rozsudku Najvyššieho súdu sp. zn. 3 Sž-o-KS 55/2006 z 05. októbra 2006 (uverejnený v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 3 z roku 2008 ako R 32/2008), v ktorých najvyššie súdne authority v Slovenskej republike vyslovili právne závery, ktorým argumentačne plne zodpovedajú závery prvostupňového súdu, s ktorými sa v preskúmvanej veci stotožňuje i odvolací súd, keď je zhodne s citovanými rozhodnutiami toho názoru, že nemožno s odstupom čase považovať za neplatnú zmluvu o prevode vlastníctva nehnuteľnosti; ktorá v čase uzavretia spĺňala všetky zákonom vyžadované formálne a obsahové náležitosti nevyhnutné pre jej platnosť; iba z dôvodu, že po jej uzavretí došlo k narušeniu technickej jednoty zmluvy obsiahnutej na viacerých stranách len za účelom doplnenia

obsahu nevyhnutného pre povolenie vkladu vlastníctva v prospech kupujúceho v katastrálnom konaní, keď kvalifikácia takejto okolnosti ako okolnosti majúcej za následok absolútnu neplatnosť danej zmluvy by presahovala rámec platnej právnej úpravy určujúcej náležitosti písomnej formy zmluvy o prevode nehnuteľnosti, a v neposlednom rade by; bez rozumného dôvodu; s odstupom času negatívnym spôsobom zasiahla nielen do právnej istoty zmluvných strán spornej zmluvy, avšak i do ďalších občianskoprávných vzťahov, ktoré po prevode vlastníctva uskutočneného takouto zmluvou nasledovali. Vzhľadom na uvedené právne závery sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil so správnym právnym záverom prvostupňového súdu, ktorý vyčerpávajúco v napadnutom rozsudku vysvetlil dôvody, pre ktoré považoval námietky navrhovateľa, týkajúce sa požiadavky technickej jednoty listiny predmetnej kúpnej zmluvy, za neopodstatnené a dospel k záveru, že táto okolnosť nemá za následok absolútnu neplatnosť tohto právneho úkonu.

V nadväznosti na argumentáciu navrhovateľa v podanom odvolaní, že pôvodná zmluva, ktorá bola podpísaná, a ktorej listiny boli navzájom spojené, bola následne po jej podpise rozdelená na jednotlivé listy, z ktorých žiadny neobsahoval všetky podstatné náležitosti zmluvy, jeden z listov bol nahradený iným listom a takto novovytvorená zmluva bola následne opätovne spojená, avšak už nebola podpísaná a preto uvedený právny úkon zanikol a zároveň, že zmenená zmluva nepredstavovala vôľu jeho právneho predchodcu, resp. jeho súhlas, odvolací považuje za potrebné zdôrazniť, že; ako na to správne poukázal i súd prvého stupňa; prepracovaním, resp. doplnením potrebného obsahu kúpnej zmluvy (o BPEJ prevádzaných pozemkov a o štátnom občianstve) nedošlo k žiadnej zmene práv a povinností zmluvných strán, a preto ani táto argumentácia navrhovateľa nemôže obstáť.

Vzhľadom na vyčerpávajúce odôvodnenie súdu prvého stupňa by odvolací súd posudzovaním ostatných odvolacích námietok navrhovateľa už len opakoval správnosť právnych záverov súdu prvého stupňa, ktorý v súlade so zákonnou právnou úpravou; a na ňu nadväzujúcou ustálenou súdnou a rozhodovacou praxou; dôkladne vyhodnotil relevantnosť jeho argumentácie, na ktorej zotrval aj v odvolacom konaní.

Odvolací súd s poukazom na vyššie uvedené preto rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku vo veci samej ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 O.s.p.).

Zmätočné je však rozhodnutie súdu prvého stupňa vo výroku o trovách konania, keď v tejto časti bol napadnutý rozsudok vydaný v rozpore s ustanoveniami § 151 O.s.p., pričom ani z výroku o trovách konania napadnutého rozsudku celkom nepochybne nevyplýva, ako (vlastne) prvostupňový súd o trovách konania rozhodol.

Podľa § 151 ods. 1 O.s.p., o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Účastník, ktorému sa prisudzuje náhrada trov konania, je povinný trovy konania vyčísliť najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia.

Podľa § 151 ods. 3 veta prvá O.s.p., v zložitých prípadoch, najmä z dôvodu väčšieho počtu účastníkov konania alebo väčšieho počtu nárokov uplatňovaných v konaní súd môže rozhodnúť, že o trovách konania rozhodne do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej; ustanovenie § 166 sa nepoužije.

Podľa § 151 ods. 5 veta druhá O.s.p., určiť výšku trov môže predseda senátu alebo samosudca až v písomnom vyhotovení rozhodnutia.

Podľa § 151 ods. 7 O.s.p., súd môže o náhrade trov konania rozhodnúť aj tak, že namiesto určenia výšky trov prizná účastníkovi náhradu trov konania vyjadrenú zlomkom alebo percentom. Po právoplatnosti tohto rozhodnutia rozhodne o výške náhrady trov konania súd samostatným uznesením.

Vyššie citované ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku; v spojení so zásadami rozhodovania vyplývajúcimi z ust. § 142 a nasl. O.s.p.; určujú spôsob, ako má súd rozhodnúť o trovách konania. Nimi určené pravidlá sú pre súd záväzné a o trovách konania preto nemôže rozhodnúť inak, než zákon výslovne umožňuje, teda je vylúčené, aby súd jednotlivé spôsoby (formy) rozhodnutia o trovách kombinoval podľa vlastného uváženia.

Súd prvého stupňa v preskúmvanej veci o trovách konania rozhodol tak, že navrhovateľovi uložil povinnosť zaplatiť odporcovi 1/, odporcovi 2/ a odporcovi 3/ "náhradu trov konania, ktoré budú vyčíslené v samostatnom písomnom rozhodnutí, do troch dní po právoplatnosti". V odôvodnení napadnutého rozsudku sa pritom obmedzil iba na konštatovanie, že "O náhrade trov konania súd rozhodne samostatným uznesením" bez akéhokoľvek ďalšieho zdôvodnenia.

Z uvedeného je zrejme, že prvostupňový súd sa citovanými ustanoveniami neriadil, keď navrhovateľovi uložil povinnosť zaplatiť odporcom 1/, 2/ a 3/ náhradu trov konania, ktoré budú vyčíslené dodatočne (zrejme v súlade s ust. § 151 ods. 5 O.s.p.), avšak nie v písomnom vyhotovení rozsudku, keď o výške trov mienil rozhodnúť samostatným uznesením (zrejme podľa § 151 ods. 7 O.s.p.). Takýto postup súdu prvého stupňa odvolací súd považuje za neprípustný a zmätočný, pričom výrok rozhodnutia

o trovách je zároveň v zjavnom rozpore s jeho odôvodnením, v ktorom sa; napriek tomu, že napadnutý rozsudok obsahuje výrok o náhrade trov konania; uvádza, že o náhrade trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením.

Takýto postup prvostupňového súdu treba považovať za tzv. inú vadu konania, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie a zakladá dôvod na zrušenie napadnutého rozsudku vo výroku o trovách konania podľa ust. § 221 ods. 1 písm. h) O.s.p.

Pre úplnosť odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že prvostupňový súd dňa 09. januára 2015 vydal uznesenie č.k. 5C/1172/2008-301, ktorým navrhovateľovi uložil povinnosť zaplatiť odporcovi 1/ náhradu trov konania vo výške 6.162,14 eur na účet jeho právneho zástupcu, odporcovi 2/ náhradu trov konania vo výške 11.067,86 eur na účet jeho právneho zástupcu a odporcovi 3/ náhradu trov konania vo výške 8.534,43 eur na účet jeho právneho zástupcu, teda opätovne rozhodol o náhrade trov konania odporcov. Citované uznesenie súdu prvého stupňa tak vnáša do jeho postupu súvisiaceho s rozhodnutím o trovách konania v preskúmvanej veci len ďalšie nejasnosti a zmätok, ktorý možno napraviť len zrušením oboch rozhodnutí o trovách konania a vydaním nového rozhodnutia, z ktorého bude zrejmé, ako a z akých dôvodov súd prvého stupňa rozhodol o trovách konania.

Na základe uvedeného preto odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o trovách konania podľa ust. § 221 ods. 1 písm. h) O.s.p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, v ktorom o trovách rozhodne opätovne, avšak; v súlade s ust. § 151 O.s.p.; už jediným uznesením, ktorým rozhodne zároveň i o trovách odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 O.s.p.)

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.